

КНИЖНИ ПАРИ



КЕН ФОАЕТ КНИЖНИ ПАРИ

Арглайн Студиос
София, 2020

KEN FOLLETT
PAPER MONEY

Text copyright © Ken Follett 1977

All rights reserved.

Тази творба е художествено произведение. Описаните имена, персонажи, места и стички са продукт на въображението на автора. Всички изказвания, стички, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчитат на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания.

Всички права са запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писменото позволение на издателя.



КЕН ФОЛЕТ

КНИЖНИ ПАРИ

2020 Студиото на А

Всички права запазени.

Автор: Кен Фолет

Превод: © 2001 Иван Атанасов

Редактор: Йоана Иванова

Корица: Георги Мерамджиев

Предпечат и печат: Студиото на А

Издател: Студиото на А

България, София 1421

кв. Лозенец, ул. „Червена стена“ №4

тел. +359 2 411 00 02

www.artline-comics.net

artline@artline-comics.net

facebook.com/ArtlineStudios.LTD

ISBN 978-619-193-189-7

ВЪВЕДЕНИЕ

Тези книга беше написана през 1976 г., непосредствено преди „Ухото на цагата“, и смятам, че тя е най-голямата от по-ранните ми творби. Публикувах я под псевдонима Закари Стоун, също като „Скандалът Могилциани“, защото главата романа си приличат – в тях няма главни действащи лица, а група от персонажи, които историч са свързани и имат обща развъзка.

В „Книжни пари“ тези връзки не са толкова случайни, защото книгата би трябвало да показва как престъпниците, високите гоихи и журналистиката са прочно свързани помежду си. Финансът на романа е гостя мръчен в сравнение с края на „Скандалът Могилциани“ – всъщност той е почти трагичен. Но именно приликите и разликите между „Книжни пари“ и „Ухото на цагата“ са най-поучителни. (Читателите, които се интересуват от сагата, а не от рецептата, би трябвало да прекочат това и да отишат направо на Първа глава.) Сюжетът на „Книжни пари“ е най-оригиналният, който някога съм съчинявал, а мистиките продаждат на книгата ме убедиха, че оригиналните сюжети удовлетворяват повече авторите, отколкото читателите. Сюжетът на „Ухото на цагата“, разбира се, е много прост – всъщност той може да се побере в рамките на три параграфа, както направих аз, когато ми хрумна за първи път. В „Ухото на цагата“ има триума или чепурима главни герои, докато в „Книжни пари“ те са гузина или повече. Но въпреки сложния сюжет и многобройните действащи лица, „Книжни пари“ е глава първа по-малка като обем от „Ухото на цагата“. Винаги съм се мъчел да пиша по-голява книга, но при „Книжни пари“ опитите

ми останаха напразни. Поради тази причина повечето персонажи са екипирани набързо и романът е лишен от усещането за оплитане в гетайли от личния живот на действащите лица, което читателите очакват от един бестселър.

Една от силните страни на книгата е нейната хумористична структура. Действието се развива в рамките на един-единствен ген от жибота на ноцен лондонски вестник (аз работех в такъв вестник през 1973 и 1974 г.) и всяка глава преследва един час от този ген в три или четири сцени, които описват какво се случва в редакцията, както и в испорките, оговорени или не, за бъдещ публичуване в новия брой. „Ухото на иглата“ притежава дори още по-безкомпромисен сюжет, въпреки че голякото ми е известно, никои не е обърнал вниманието на това – романът има шест части, всяка от които е съставена от шест глави (с изключение на последната, където главите са седем), като първата глава на всяка част разказва за тайния агент, Втората – за неговите преследвачи, и т.н., го шестата, която винаги описва международните военни послевъздействия от разказаното в предишните глави. Читателите не забелязват погребни неща – пък и защо ли да го правят?, – но все пак погизрам, че порядъкът и симетрията в една книга изразят роля в преследването им за добре разказана история.

Другата обща черта между „Книжни парци“ и „Ухото на иглата“ е богатството на второстепенни герои – проститутки, крадци, умствено негоразвити деца, свързани от работническата класа и самотни стари мъже. В следващите ми книги те почти не се срещат, защото присъствието им отблъсква вниманието на читателя от главните действащи лица и техните испорци; и все пак понякога се чува гласи решението ми е правилно.

Днес не съм толкова убеден във връзката между престъпниятията, високите доходи и журналистиката, колкото бях през 1976 г., но смятам, че тази книга е реалистична в едно друго отношение. Тя показва гетайлна картина на Лондон, както бото го познавах през 70-те, с неговите полицаи и престъпници, банкири и момичета на побикване, с неговите репортери и полицаи, магазини и боргери, пътници и реки. Аз го обичах, навявам се да го обикнете и вие.

ПЪРВА ГЛАВА

06,00 ч.

Това беше най-щастливата нощ в живота на Тим Фицпипърсън.

Тази мисъл му хрумна в момента, в който отвори очи и видя спящото момиче в леглото го себе си. Остана неподвижен, защото се спрахуваше да не я събуди, и я погледна почти паахо в спугената светлина на лондонската зора. Тя спеше по зръб, спокойна и отпусната като малко гете. Спомни си за своята Ейбрун, когато беше съвсем малка, но побърза да изхвърли от ума си неканената мисъл.

Момчето го него имаше къса червена коса, пог която се показваха маалките ѝ уши. Всичко в нея беше минимално – носът, брадичката, скулите, равните зъби. По някое време през нощта Тим беше покрил лицето ѝ с широките си зруби данци, беше притиснал внимателно с пръсти вдълбнатините на очите и бузите ѝ и беше отборил нежните ѝ устни с палци, сякаш кожата му би могла да усети нейната красота като топаниата на огън.

Дявата ръка на момичето лежеше отпусната върху завивката, която беше смъкната гору и откриваше месни, изящни рамена и малка гърба с омекнало от съня зърно.

Върреки че медаа им почти не се докосваха, мъжът усещаше топаниата на бегрото ѝ го своето. Той вугана очи към табана и се остави да го зааее наслаагата от спомена за преживяния секс. Потръпна от удоволствие, после се изправи.

Застана го леглото и отново погледна маагата жена. Тя спеше, необезпокоявана. Ярката светлина на утрото не я правеше по-малко прекрасна, Върреки разошената коса и следите от онова, което вчера бе безупречен грим. Но Тим Фицпипърсън

знаеше, че настъпващата зора не е тоакова благоосклонна към него. Затова се стараяше да не събуци момичето – искаше да види как изглежда в огледалото собствено то му лице, преди тя да го е видяла.

Без да се облича, той мишна на пръсти по износения зелен килим на всекидневната и спря пред банята. Преди да влезе, обхогу с поглед стаята, сякаш я изжугаше за първи път, и реши, че обстановката е безкрайно потискаща. Зелен като килима гиван, но още по-износен от него с избелали от времето възглавници на цвят. Дървено бюро, каквото може да намерите в милиони офиси, твърде стар черно-бял телевизор, шкафа за папки, етажерка за книги с учебници по право и икономика, плюс няколко тома на Хенсърв*. Някога бе смята, че е много шик да притежава *ried-a-tette*** в Лондон.

В банята имаше огледало в цял ръст – купено не от Тим, а от жена му, по времето, когато все още живеела заедно в Лондон. Той се погледна в него, го като чакаше Ваната да се напълни, като се чуеше как е възможно тялото на едн мъж на средна възраст да събуци у едно красиво момиче на не повече от – колко, гвайсес и пет? – безумно желане за секс. Тим беше мускулист, но не колкото мъжете, които тренират и посещават салони за бодибилдинг. Беше нисък и малко по-пълен от необходимото в гърдите, махията и загника. Имаше хубава фигура за мъж на четирийсет и една, но ерва ли би могла да впечатли с нея някоя жена.

Огледалото се замъгли от парата и Тим влезе във Ваната. Облегна назад глаба и зашбори очи. Дойде му науи, че е спа не повече от гва часа, но въпреки това се чувстваше срайтменно боогър. Заради християнското си възпитание той би трябвало да вярва, че боуката, физическият гискомформ и дори самите боелести са резултат от безсънните ноци, танците, предлюбодеянието и многото алкохол. И га се страхува, че всички тези грехове накпи ще стоварят върху него Божия гняв.

* Протоколите на английския парламент, на името на А. Хенсърв (1752–1828) и неговите наследници, които го 1889 г. са събирали и опечатвали протоколите от заседанията на английския парламент. – *Б.пр.*

** Временна къвартира в чужд град (фр.). – *Б.пр.*

Нищо погодно: постояните пререшени му гоставяха испинско удоволствие. Взе мързеливо га салунисва мямото си. Споми си, че Всуцко започна с еден от онези ужасни банкети – коктейли с грейпфрут, прегорели пържолки и саагодег – за триста чаенове на една безпомежна организация. Речта на Тим беше поредният доклад за сегашната политика на правителството, проузнесен с патос, за да спечели симпатиите на публиката. След тържеството той беше приел га отпиге някъде на чашка със свой колега – бродянтен маад икономист – и гвамата заштригувани от речта му саушатели.

Мястото се оказа ноцен клуб, в който Тим никога не би влязъл, защото входната такса беше над възможностите му, но някой друг я беше платил. Вътре се забавлява го такава степен, че купи бутлика шампанско с кредитната си карта. Към групата им се бяха присъединили още хора – изпъннители директор на филмова компания, което име му беше смълтно познато; граматург, за когото никога не бе чувал; икономист от левицата, който се ръкуваше с кисела усмивка и избягваше служебните разговори; и момичетата.

Шампанското и кабаретната програма бяха накарали кръвта му га закипи. В погодно състояние едно време щеше га забеге Джулия Вкъщи и га я обдагае грубо – така както понякога ѝ харесваше га го правят. Но тя вече не цвваше в града, а и той не посещаваше нощни клубове; или поне не редовно.

Никои не го беше запознал с момичетата. Тим забърза разговор с червенкочосата, която сегеше най-близко го него – имаше малки зърци и беше облечена в гъбага рокля с неопределен светъл цвят. Приличаше на могола, но каза, че е актриса. Той очакваше, че скоро ще се отегчи от компанията ѝ, както и тя – от него-вата. Тогава за първи път почувства, че тази нощ ще бъде специална – по Всуцко си ачеше, че мощието е западено по него.

Задущевният им разговор постепенно ги изодира от останалата група, гокато някой не предгложки га отпигал в друг клуб. Тим незабавно заляви, че се прибура Вкъщи. Червенкочосата го хвана за ръката и го помоли га остане с нея; и Тим, който фантруваше с красива жена за първи път от гвайсет години насам, веднага се съгласи.

Докамо излизаше от Ваната, се опита да си припомни за какво бяха разговаряли мокова гъваго. Работата му като заместник-министър в Министерството на енергетиката беше строго поверителна, пък и определено не бе походяща тема за разсъзване в бар. Навярно бяха бистрили полтика. Беше ли ѝ разказвал пикантни случаи за видни политици с безобразен глас – егинствения начин, по който гемонстрируаше чувствително си за хумор? Не можа да се сети. Спомняше си само как момчето бе седнало срещу него и му подсказваше, че го жееае с бяка часм от тямомто си – с гавата, раменете, коленете, краката; една мъчиптенно интимна поза.

Избърса изпоменото огаедамо и потърка несигурно буза, преценявайки гади да се бръсне. Брагата му беше много черна и ако я оставеше да порасне, щеше да стане много гъспа. Иначе лицето му в общи линии бе съвсем обикновено. Хвърнади бузи, остър нос с два егнакви биеди оппечатъка от гвете страни на костта заради очилата, които не бе сбявля в проурвяжене на трийсет и пет години, строга уста, твърде големи уши и високо чело на интелектуалец. Безизразна физиономия. Лице, приучено да крие мисли, вместо да показва емоции.

Той Включи електрическата самообръсначка и направи грумаса, за да види цялата си дъба буза в огаедамото. Поне га беше грозен! Беше чувда, че някои момичета си пагат по грозните мъже. Въпреки че нямаше как га се увери в истинността на това твърдение. Но Тим Фицпътърсън дори не попагаше в тази съмнително щастлива категория.

А може би беше време отново га помисли за камегоршете, в които попагаше. Вторият кауб, който бяха посетили, беше от този род заведеция, в които никога не би възляъа по собствено желание. Той не бе любител на музиката, но дори и га беше, евва ли би му се понравива онзи гърмяц, напралчив шум, който заглушаваше разговорише в „Черната гулка“. Въпреки това бе танцувал в негов сърбовод – неприличен ексхибиционистки танц, който, изглежда, беше *de rigueur** там. Танцът му хареса и гаже реши, че се справя госта гобре, понеже останалите

* Загвъажипшен (фр.) – Б.пр.

посетители не го гледаха с насмешка – нещо, от което се бе опасявал. Може би се гържеше на факта, че повечето от тях бяха на неговата Вързап.

Дижезит – брагат млаг мъж с фланелка, на която, колкото и да бе невероятно, пишеше „Търговски факултет Харвард“, – си позволи волноста да пусне бавна бадага, изпънвявана от сериозно настинна амеруканец. По това време те се намираха на малкия гансинг. Момичето се прибави го него и го прегърна. Тогава Тим разбра, че тя наистина го желае и че трябва да реши дали е готов да ѝ отвърне със същото. Толмото ѝ гърбяво тмао, голепено го неговото като Влажна хвалена кърпа, го накара бързо да вземе решение. Той наведе глаба – тя беше мако по-ниска от него – и промърви в ухото ѝ: „Еда га изпием по едно пише у нас.“

Целуна я в максито – нещо, което не бе правил от години. Целувката бе тождова сарка, като в някакъв сън, че докосна гърдите ѝ, изненадващо маки и твърди под свободната рокля; след това им се спори ужасно тругно га обузгяят спрасмата си, докато спизнат неговия гом.

Пишето бе напълно забравено. „Трябва да сме си лезнали след по-мако от минута“ – самоговоино си помисли Тим.

Приключи с бърсененето и се огледа за ожекодон. В стенната алтечка откри оспаряо шщенце.

Върна се в спалнята. Тя още спеше. Облече халата си, взе си цигарите и седна в креслото го прозореча. „Снощи бях невероятен“ – помисли си. Но знаеше, че се самозалъгва: *тия* бе тазу, която вогеше любовната цра.

По нейна инципация бяха правили неща, които Тим не би предожил на Джулия дори след петнайсет години брачен живот.

Да, Джулия. Той се загледа невиджашо през прозореча към тухлената сграда във Викториански стил на училището, което се намираще на отсрещната страна на мясната улица, и неговото мако црище за менис с избегнели жълти аинци. Все още изпитваше същите чувства към нея: беше я обичал преди, обичаше я и сега. Това момиче бе нещо различно. Но не си ли казваха така всички глупаци, преди га се впуснат в някаква любовна връзка?

„Нека не избързваме – каза си той. – За нея това може да е била поредната афера за една нощ.“ Нямаше гаранция, че тя ще пожеае да се видят отново. Все пак Тим искаше да е наясно с чувствата си, преди да я попита какво Възнамерява да прави – работата в правителството го беше научила да не ходи на среща, без да се е подготвила.

Разполагаше с формула за разрешаване на сложни проблеми. Първо: какво можеше да изгуби?

Пак Джулия: пряма, интелигентна, заговорена: кръгзорът ѝ се стесняваше с всяка изминала година от нейното майчинство. Имаше време, когато живееше заради нея – купуваше грехите, които ѝ харесваха, четеше романи, защото тя се интересуваше от романи, политическите успехи му гоставяха още по-голямо удободействие, защото удобостворяваха самата нея. Но центърът на грабитацията на неговия живот се беше изместил. Сега Джулия имаше власт само над незначителни неща. Искаше да живее в Хемпшир; на него му беше Все едно, така че живяха там. Искаше Тим да носи карпури сака, но уестминстърската мога изискваше тъмни на цвят костюми, затова той носеше тъмносиви и тъмносини сака с едра забележими шарки.

Пом анализира чувствата си, откри, че няма много неща, които да го свързват с Джулия. Може би малко сантименталност; носталгичният образ на жена му с коса, вързана на конска опашка, гокато танцува гжказ в лъскава пона. Това любов ли беше? Съмняваше се.

Момчетата? С тях беше различно. Кейти, Пени и Ейруин. Само Кейти бе гостатърчно голяма, за да проумее смисъла на любовта и брака. Виждаха се рядко, но той смяташе, че и малкото любов, която им гаваше, е много важна за тях и със сигурност е за предпочитане пред това изобщо да нямат баща. Становището му по този въпрос бе твърдо и не погледеше на разсъкване.

Неговата карпуера? Егун развог може би нямаше да навреди на заместник-министър, но би могъа да съсипе човек, заемащ по-висок пост. Никога не бе имало развоген министър-председател. А Тим Фицпштрън искаше това място.

Съговорятелно можеше да изгуби много – всъщност всичко, което беше от значение за него. Преместни погледа си от прозореца към леглото. Момичето се бе завъртяло на една страна и лежеше с гръб към него. Късата прическа наистина ѝ отбиваше – погърчяваше нежния врат и изяцилите ѝ рамене. Гърбът ѝ се стесняваше рязко към тънката магия, после изчезваше пог смачканици чаршаф. Кожата ѝ имаше лек загар.

Но можеше и да спечели много. „Радост“ беше гумата, която Тим рязко употребяваше, но сега тя се промъкна в мислите му. Дори и га бе използвал радост преди, не си спомняше. Заговора стъбо – га: когато напишеште гообър, изчерпаностен гокага; когато спечелеште една от онези безкрайни малки битки в кошметните и в Камарата на общините; когато чепеште интересна книга или пиеште хубаво вино. Но неопикуемото животноско удобоаеспие, което му гостави това момиче, беше нещо ново.

Ето това бяха аргументите за и против. Според неговата формула трябваше да ги сравни и га прецени кой от тях има по-голяма стойност. Но този път формулата беше безполезна. Тим имаше познатци, които твърдяха, че винаги е била такава. Може би бяха прави. Навярно грешеше, като мислеше, че го-вошите могат га бъргат пресметнати като парите: странно защо, в ума му изплува фраза от една лекция по философия в колежа – „омагьосването на нашия разум посредством езика“. Кое е по-гълаго – самодел или едноактна пиеса? Кое предпочиташе той – заговораството или радостта? Мислите му започваха га стават объркани. Изгаде звук на отбращение и погледна бързо към леглото, за га провери дали не е обезпокоил съвия на маагаша жена. Тя прогърчяваше га спл. Добре.

Отвън, на улицата, едн свб ролс-ройс спря го тротоара, на около стотина ярда от гома на Тим. Никой не излезе от него. Той се вгледа по-внимателно и забеляза, че човекът зад волана разгръща вестник. Шофьор, гошъа га вземе работогашея си в шест и половина сутринта? Или пограница бизнесмен, пътуващ през цялата нощ? Не можа га разчете реалистичонния номер на колата. Но видя, че шофьорът е едър мъж; мокова едър, че в сравнение с него вътрешността на автомобила изглеждаше неслепно тясна.

Тим се съсредоточи отново върху гилеата, пред която беше изправен. „Какво правим в политиката – помисли си той, – когато се сблъскаме с гвѐ убедителни, но вулзаци в прощиворечие помежду си цеканци?“ Отговорът гоѐде незабавно: „Избираме подход, който действително или поне привидно заговорява и гвѐте страни.“ Паралелът беше очевиден. Нямаше да се развежда с Джкуаи и щеше да запази връзката си с момичето. Това беше съвсем политическо решение на проблема и го заговоряваше напълно.

Запади нова цигара и се замисли за бъдещето. Беше му прилично да крои планове. Щеше да има още много нощи като тази в апартамента; от време на време уикенд в мавък хотел в провинцията; може би дори гвѐ седмици пог сънчевите лъчи на някой мавък, гискрешен плаж в Северна Африка или на Антилските острови. Тя щеше да изглежда сензационно в билкини. Всички останали фантазици блегнеха пред мези. Изкушаваще го мисълта да признае, че е пропиллял напразно госегашния си живот; но веднага отхвърли цегята като твърде ексцентрична. Е, гобре, не го бе пропиллял, но все едно беше прекарал магостта си в изучавяване на сложни аришметични загачи, без да откряе гиференциалното смятане.

Решу га поговори с нея за проблема и начина, по който смяташе га го разрешу. Тя щеше га каже, че цегята му е неосъществима и той щеше га ѝ заяви, че е свикнал га прави компромиси.

Как га започне? „Скъпа, искам га се виждаме отново, и то често.“ Стори му се походящо за начало. А какъв щеше га е нейният отговор? „И аз.“ Или: „Обади ми се на този номер.“ Или пък: „Съжалявам, Тими, това беше просто една случайна нощна авантюра.“

Не, нямаше начин га му отговори така. Миналага нощ беше страховтна и за нея, не само за него. Беше му казада, че е невероятен.

Стана от креслото и остади цигарата си. „Ще опица го леглото, ще опметна внимателно забивките и ще се наслаждавам няколко минути на гвѐската на гогото ѝ тяло; след това ще легна го нея и ще целувам корема, беграта и гърдите ѝ, гокато се събуду; после отново ще се любим.“

КНИЖНИ ПАРИ

Отмести очи от момичето и погледна през прозореца. Рос-ройсът все още стоеше отвън като огромен сив паужек. Кой знае защо, това го разпробожки. Тим изхвърли тази мисъл от съзнанието си и се запъти към леглото.

ВТОРА ГЛАВА

Феликс Ласки нямаше много пари в брой, Въпреки че беше много заможен. Богатството му бе пог форматна на акци, земи, сгради и спорадични авиари, като тези от правата му върху подобен филмов сценарий или върху една прета от изобремененето на урег за бързо приготвяне на пържени картопки. Във Вестниците често пишеха, че ако цялото му богатство бъде обърнато в пари, той ще разполага с милиони дупи; и Ласки също толкова често отбелязваше, че га се обвърне богатството му в пари е почти невъзможно.

Той хогеше неша от гара Ватермо го Сити, защото върваше, че леността предизвиква инфаркт у мъжете на неговата възраст. Това безпокойство относно здравето му си беше чиста глупост, защото в ратуус от една мила ерва ли можеше га се намеру груг петесетгодишен мъж в по-гобра физическа форма. Почти шест фута висок, с зръвен кош като кърмата на дннеен кораб, Ласки бе застраршен от сързечен удар, коакомо едн маад бол.

Той представяваше внушителна фигура, гокамо пресичаше моста „Далефрайърс“ в баеата светлина на ранното утро. Дрехите му бяха скъпи, като се започне от синята копринена риза и се стигне го ръчно изработените обувки; по стандартите на Сити Ласки беше испински генди. Това бе така, защото в рогното му село Вучки мъже носеха памучни работни гашеризони и плащени каскети; сега изисканите грехи побудаха самотувствуето му и му напомняха какво е оставил зад гърба си.

Обаекомото бе част от имуджа му на авантюрист. Сгеките, с които се занимаваше, обикновено бяха рисковани или незаконни, или и гвеше заедно, а той се стараше в очите на

обществото те да изглеждат още по-непочтени, отколкото бяха. Репутацията, че има лека ръка, струваше повече от търговска банка.

Именно имиджът му бе привлякъл Питърс. Даски си мислеше за него, гокамо крачеше забързано покрай камерадата „Сейнт Пол“ към мястото, където си бяха оперевали среща. Този гребен, месногоръг човек беше експерт по движение на парите в брой: не по операциите с кредити, а по физически-те фондове, по книжните пари. Той работеше в Ангаийската банка – основния източник на законни плащемни средства. Там ръководеше пускането в обращение на нови пари и унищожаването на излезлите от употреба банкноти и монети. Не опереваше финансовата политика – това се вършеше от по-висока инстанция, може би от правителството, – но узнаваше прегу банката в Бъркли колко банкноти от пет лури са и необходими.

Даски се бе запознал с него на коктейла посдучай откриването на новия офис на егна сконтова къща*. Той ходеше на подобни мероприятия с една-единствена цел – да осъществява контакт с хора като Питърс, които едни ден биха могли да му бъдат от полза. Пет години по-късно този ден беше гошъл. Даски бе позвънил на Питърс в банката и го бе помолил да му препоръча нумизмат, който да го посъветва относно въображаема покупка на стари монети. Питърс му бе съобщил, че той самият е гребен колекционер и че ще гоиде да ги позаегне лично, стига Даски да няма нищо против. „Чугесно“ – беше отвърнал Даски и се бе върнал да търси монети. Питърс го посъветва да ги купи. Така започна тяхното приятелство. (Въпросната покупка поспаи началото на една колекция, която сега струваше гва пъти повече, отколкото Даски бе платил за нея. Тя не валзаше в плановете му, но върреки това той бе необикновено горд, че я прищежава.)

Оказа се, че Питърс е ранна птица – гонякъде защото обичаше да става рано, но главно заради финансовите операции,

* Финансова инстипуция в онгонското Сипи. По споразумене, извържало повече от петдесет години, сконтовите къщи гарантират поекането на всички съкробитни бонове, емшпранси от Ангаийската банка. – *Б.тр.*

който се извършваха сумрин, така че по-голямата част от работата му трябваше да бъде отхвърлена преди гевет часа. Даски научи, че приятелят му има обичай да пие кафе Всеки ден около шест и половина в едно определено кафене и започна да му пради компаниа – първоначално от време на време, а после редовно. Той препендираше, че също е ранна птица и хвалеше заедно с Питърс тихите уащи и свежия умринен въздух. В геиститменост Даски обичаше да спи го късно, но беше готлов да направи много жертви заради минималния шанс безумният му план да се осъществи.

Федикс се насочи към кафенето, като гушаше тежко. Всеки мъж на неговата възраст, гори и да бе в отмична форма, щеше да се загърха след подобна разходка. Вътре ухаше на кафе и на пресен хляб. Стените бяха украсени с изработени от пластмаса гомати и акварели от рогния граг на собственика, който бе италианец. Зад бара жена в престилка и гъдзокос маажек приготвяха паянни от сандвичи за стомиците хора, които щяха да запълнят масите на забегенето по обяд. Чуваше се радво, но съвсем слабо. Питърс вече бе гошъа и седеше на масата го прозореча.

Даски си взе кафе и сандвич с лебербургст и седна срещу приятеля си, който ягеше понички – ябно беше от онези хора, които никога не нагеделяват.

– Днес времето ще е чудесно – отбеляза той. Гласът му беше гъдбок и збучен като на актьор, с егва гововим източено-европейски акцент.

– Прекрасно – отвърна му Питърс. – И аз ще бъда в градината си към чепури и половина.

Даски сръбна от кафето си и погледна своя събеседник. Той имаше къса коса, малки мустачки и слабо лице. „Още не е започнал работата, а вече иска да се прибура вкъщи“ – помисли си с тъга и за момент изпита състрагание към Питърс и всички останали незначителни хорица, за които работата беше средствбо за съществуване, а не удоволствие.

– Аз обичам работата си – каза Питърс, сякаш бе прочел мислите му.

Даски прикри пиенената си.

– Но предпочиташ градината.

– В това време – да. А ти имаш ли градина... Феликс?

– Моята икономка си пада по цветя в саксии. Аз самият нямам хоби.

Питърс се бе поколебал галн га се обърне към него на малко име. Явно изпитваше леко страхопочитание, а това беше добре.

– Навярно не ти остава време. Сигурно работиш зрававата.

– Така разпращам хората. Истината е, че предпочитам га прекарвам часовете между шест сногосбег и полунощ в спечелването на петресет хиланди гонара, вместо га гледам как актьорите се преструват, че се убиват едн друг по телевизицията.

Питърс се засмя.

– Излиза, че мозъкът с най-богато въображение в Сити е аштен от фантазия.

– Не мисля така.

– Не чешеш романи и не ходиш на кино, нали?

– Не.

– Виждаш ли? Имаш проблям – не можеш га си фантазираш. Това е характерно за мнозина от най-предприемчивите бизнесмени. Липсата на въображение, изглежда, върви ръка за ръка с повишената съобразителност, също както сръхчувствителният слух замества зрението при слепеца.

Ласки се намръщи. Фактът, че го анализирам, го караше га се чувствва неовъко.

– Възможно е – промърморн той.

Питърс явно усети неугобството му, защото гобави:

– Карьерите на големите предприемачи винаги са ме Вьану-Валу.

– И мен. Обичам га крада чужди пари.

– Кой беше първият ти голлям удар, Феликс?

Ласки се отпусна. Това бе галеч по-непринудена тема на разговор.

– Мисля, че беше „Уидж Кемпкълс“ – малка фармацевтична компания. Снег Войната тя основа Верига от аптеки на Хай Стрийт с намерението га си осигури по-гобър пазар. За съжаление, собствениците на компанията знаеха всичко за химията

и нищо за търговията на гребно – и аптеките погъднаха по-голяма част от гохогите им. По онава време работех за едн борсов агент и бях напругал малко състояние. Омлгох при шефа си и му предложих подобията от печалбата, ако се съдаси га финансира сгеката. Купихме акциите на компанията и Веднага ги продадохме на „Ай Си Ай“* на почти същата цена. После закрухме аптеките и ги продадохме една по една – всички имаха омлчно местоположение.

– Никога няма га ги проумея тези работи – каза Питърс. – Защо акциите са били по-евтини от реалната стойност на компанията и аптеките?

– Защото предприемцето беше губещо. Не беше плащало гувидентите си от години. Ръководителите на компанията не бяха имали смелостта га си разчистят сметките, ако мога така га се узразя. Ние го направихме. Куражът е всичко в бизнеса.

Той започна га яде сангвичи си.

– Забележително – каза Питърс. Погледна часовника си. – Трябва га тръзвам.

– Голям ген, а? – беззвукно попита Даски.

– Днес е едн от *гните*, а това винаги е свързано с главо-болди.

– Откри ли разрешение на проблема?

– Какъв проблем?

– Маршрутите. – Даски понижки леко глас: – Нами Вашата охрана искаше Всеки път конвоят га минава по различен маршрут.

– Не. – Питърс се смути: нямаше право га говори на бизнес-мена за гилемата. – Съществува само едн разумен маршрут. Само че... – Изпрати се.

Даски се усмихна и похвърла небрежно:

– Значи гнес голямата пратка ще мине по стария пряк маршрут.

Питърс сяожки пръст на усмнните си:

– Това е строго секретно.

* ICI (Imperial Chemical Industries) – Британски химически концерн – *Б.пр.*

КНИЖНИ ПАРИ

- Разбѝра се,
Той Взе гъжгобрана си.
- Чао.
- Ше се Вигим утре – каза Ласки, усмихвайки се широко.